

РЕШЕНИЕ

№ 7421

гр. София, 29.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 03.11.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Евгения Баева

Елена Попова

при участието на секретаря Мая В Миланова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **6852** по описа за **2023** година докладвано от съдия Силвия Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. АПК, вр. чл.63в ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на А. И. Ж. от [населено място], депозирана чрез пълномощника ѝ адв. С. М. от САК против Решение от 11.06.2023 г., постановено по НАХ дело №4385/2023 г. на СРС, НО, 11-и състав, с което е потвърдено НП № 22-4332-011907/29.06.2022 г., издадено от Началника сектор в СДВР, отдел „Пътна полиция“ – СДВР. Със същото на основание чл.179, ал.2, вр. чл.179, ал.1, т.5 ЗДвП на касанора е наложено административно наказани е „глоба“ в размер на 200 лева за извършено нарушение на чл.36, ал.1 ЗДвП. В жалбата се твърди, че решението е неправилно, като постановено при допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила и в несъответствие с материалния закон – касационни основания по чл.348, ал.1, т.1 и т.2 НПК.

В касационната жалба са изложени подробни съображения в подкрепа на доводите, поддържани и в съдебно заседание. Твърди се, че СРС неправилно е приел за установена фактичката обстановка по случая, тъй като причина за ПТП е нарушението на правилата за движение от водача на другия автомобил, който се е ударил в задна лява врата на автомобила на касатора, за което е възразила на място на извършване на ПТП и в подадено възражение срещу съставения АУАН, което не е взето предви от съда. Изложени са и подробни съображения, че в АУАН и в НП са били налице съществени пороци в съдържанието по смисъла на чл.42, т.4 и чл.57,

ал.1, т.5 ЗАНН, довели до неяснота във фактическата рамка на обвинението и разминаване между факти и правна норма, които СРС не е отчел. Според касатора освен данните в акта, липсват събрани и приложени преки доказателства относно обстоятелствата по извършване на нарушението, неговото авторство и вината на наказаното лице. В тази връзка твърди, че в мотивите си СРС е изложил факти и обстоятелства, които не се съдържат нито в АУАН, нито в НП, с което е излязъл извън рамките на фактическите обстоятелства, посочени в тях, което представлява съществено процесуално нарушение, тъй като е обвързан единствено с изложеното от АНО. По тези съображения, подробно мотивирани в касационната жалба, се иска отмяна на решението и постановяване на друго, с което НП да бъде отменено. Процесуалният представител на касатора претендира присъждането на адвокатско възнаграждение на основание чл.38, ал.2 от закона за адвокатурата за двете съдебни инстанции.

Ответникът по касационната жалба Началника сектор в СДВР, отдел „Пътна полиция“ – СДВР не е изразил становище по същата.

Участващият в касационното производство прокурор от СГП дава заключение, че жалбата е неоснователна, при което решението на СРС, като валидно, допустимо и правилно, следва да бъде оставено в сила.

Административен съд - София-град, XXI касационен състав, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Предмет на съдебен контрол в производството пред СРС е било НП №22-4332-011907/29.06.2022 г., издадено от Началника сектор в СДВР, отдел „Пътна полиция“ – СДВР. Със същото на основание чл.179, ал.2, вр. чл.179, ал.1, т.5 ЗДвП на касатора е наложено административно наказание е „глоба“ в размер на 200 лева за извършено нарушение на чл.36, ал.1 ЗДвП, за това, че на 10.06.2022 г. около 20,10 ч. на описано място в [населено място] управлява собствения си конкретно посочен автомобил, като на посочено кръстовище поради маневра ляв завой за навлизане в друг път не от най-лявата част на платното за движение реализира ПТП със завиващия на ляво от лявата част на платното посочен друг лек автомобил.

Въз основана събраните в хода на съдебното производство писмени и гласни доказателства въззивният съд е приел за установена описаната в АУАН и в НП фактическа обстановка относно описаното нарушение. Прието е за установено, че разпитаната като свидетел в хода на въззивното производство С. П. управлявала лек автомобил А. А5, ДК [рег.номер на МПС] в [населено място], по [улица], с посока на движение от бул. А. Й.“ към [улица]. В съответната посока на движение имало три ленти за движение, най-лявата от които – за завой на ляво по [улица], а останалите – за движение направо. Лентата за завой наляво била отделена от съседните с непрекъсната линия. На кръстовището на [улица]и [улица], което не било регулирано със светофарна уредба, П. заела лента за завой наляво, в изчакване на насрещно движещи се автомобили. По същото време и със същата посока на движение, в съседната лента за движение А. Ж. управлявала лек автомобил Форд „Фиеста“, ДК [рег.номер на МПС] . В момента, в който П. потеглила с автомобила

си, в посока – завой към [улица], Ж. сторила същото от съседната от дясна страна лента и пресякла траекторията на другия водач. В резултат на това, настъпило ПТП, при което предна дясна част на аудито попаднала в задна дясна част на форда, в резултат на което настъпили материални щети. П. предложила попълване на двустранен протокол за ПТП, но Ж. отказала, в резултат на което било потърсено съдействие от ОПП-СДВР. След около час на мястото пристигнал екип на ОПП-СДВР, който описал местопроизшествието и по чието разпореждане участниците в инцидента попълнили декларации за случилото се. СРС е приел, че назначаване на А. не е било необходимо, доколкото не са нужни експертни познания, за да се достигне до извод, че единствен механизъм, по който може да се стигне до отразените в протокола за ПТП материални щети, е именно: в момента на удара фордът да се е намирал вдясно и леко пред аудито, пресичайки траекторията му на движение, като причините за инцидента се коренят в това кой водач от коя лента е предприел маневрата по завой наляво.

При така приетата за установената фактическа обстановка СРС и извел извода, че че АУАН и НП са издадени от компетентни органи; в предвидената от закона писмена форма и съдържание по чл. 42 и чл. 57 ЗАНН, както и при спазване на предвидения за това процесуален ред.

Обсъдил е възраженията в жалбата, като мотивирано е приел, че не са налице твърдените от жалбоподателя отменителни процесуални основания. В тази връзка е посочил, че е без значение колко на брой са били лентите за движение направо, а от значение е единствено – от лента, предназначена за завой наляво ли е била предприетата от жалбоподателя маневра. В този смисъл и липсата на посочване на общия брой ленти не следва да бъде обект на процесуална критика, което важи и по отношение формата на вина: умишлената такава предполага наличието на престъпление от общ характер, като пристъпването към ангажиране на административнонаказателна, а не – на наказателна отговорност имплицитно предполага, че контролните органи са приели наличие на непредпазливост, без да е нужно това да бъде изрично посочвано. Посочил е, че необсъждането в детайли на дадено от санкционираното лице възражение не представлява съществено процесуално нарушение.

По приложението на материалния закон СРС е приел, че НП е законосъобразно, доколкото в хода на съдебното следствие е установено по несъмнен начин, че на посочените дата и място, жалбоподателят е предприел маневра завой наляво не от лента, предназначена за това, в резултат на което е настъпило ПТП с материални вреди. От субективна страна е прието, че жалбоподателят, като квалифициран водач на МПС, е имал възможност да формира представи за наличието на изрично обозначени ленти за движение (за направо и за наляво), т. е. за общественоопасния характер на своето действие по несъобразяване с изрично правило за поведение, като, въпреки това, е предприел действие по навлизане в кръстовището не от предназначенията за това място.

Предвид данните за предходни нарушения на ЗДвП съдът е счел, че случаят не би могъл да се квалифицира, като маловажен. Доколкото санкцията е фиксирана е прието, че всякакви разсъждения по индивидуализацията ѝ са безпредметни.

При тези мотиви НП е потвърдено.

Настоящият съдебен състав споделя изцяло фактическите и правни изводи на районния съд. След като е събрал необходимите за правилното изясняване на делото

писмени и гласни доказателства, анализирайки същите, съдът правилно е приел, че в хода на АНП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, както и че при установената фактическата обстановка е налице извършено описаното в АУАН и НП административно нарушение от страна на настоящия касатор. В тази връзка доводите, наведени с касационната жалба, се явяват неоснователни.

Не се споделя наведения довод, че СРС е установявал факти извън наведените в НП относно броя на лентите за движение. Доколкото в НП е посочено, че не е използвало най-лявата лента за завой на ляво, следва извода, че лентите за движение на пътното платно в една посока на движение са били повече от една. Вярно е, че не е посочен броят им, но този факт, както е приел и СРС, не представлява съществено нарушение във формата на акта, доколкото ставя ясно, че са били повече от една. Затова и за да изясни изцяло фактическата обстановка с цел да прецени правилно приложението на закона въззивния съд е предприел действия и е установил относимите към предмета на спора факти. В този ред на мисли следва да се посочи, че непосочването на броя на лентите за движение в АУАН и в НП не е ограничило правото на защита на наказаното лице, доколкото същата е била на място и лично е възприела този факт. Предвид това настоящият съдебен състав приема за правилни изводите на въззивната инстанция, че макар и нарушението да е некоректно описано, това не представлява съществено процесуално нарушение, водещо до отмяна на НП. Това е така, тъй като наказаното лице е разбрало за какво нарушение е наказано, а за съда не е била налице пречка да провери законосъобразността му.

Не се споделя и доводът в касационната жалба, че нарушението, за което е санкционирана, не е извършено от наказаното лице. В случая Ж. е наказана за нарушение на чл.36, ал.1 ЗДвП. Тази разпоредба предвижда, че завиването наляво се извършва от най-лявата пътна лента по посока на движението, а когато лентите са обозначени за движение в съответна посока - от лента, предназначена за завиване наляво. Следователно, санкцията ѝ е наложена затова, че не е завила наляво от предвидената за това лента. Този факт правилно е приет за установен от събраните във въззивното производство доказателства, подробно обсъдени и правилно преценени от СРС. В подкрепа на тези изводи е и самият механизъм на ПТП, описан в приложения по делото протокол за ПТП. Л. извод е, че ако санкционирания водач е предприел маневра завой на ляво от най-лявата лента, не би могъл да бъде ударен от другия автомобил по описания начин. Следователно правилно е прието, че в нарушение на чл.36, ал.1 ЗДвП Ж. е предприела маневра завой на ляво не от най-лявата предвидено за това лента за движение от пътното платно. За да се стигне до удар между двата автомобила същата е пресекла траекторията на правилно предприелия същата маневра втори автомобил, при което причина за възникналото ПТП е именно нейното неправомерно поведение. Приложената санкционна норма предвижда наказание в наложения размер именно при нарушение от вида на процесното. Предвид това изводите за материална законосъобразност на процесното НП се споделят изцяло от настоящата инстанция.

Предвид изложеното настоящият съдебен състав приема, че обосновано и в съответствие със събрания в хода на съдебното производство доказателствен материал СРС е приел, че нарушението е доказано и правилно е ангажирана отговорността на извършилото го лице по посочената санкционна норма.

Относно приложението на чл.28 ЗАНН настоящият съдебен състав споделя изводите на СРС, че в конкретния случай не са налице основания за това. В допълнение следва

да се посочи, че нарушението не се отличава от обикновените хипотези на административно нарушение изобщо или на такова от съответния вид и наведените в касационната жалба доводи не обосновават по-ниска степен на обществена опасност.

Предвид горното, настоящата касационна инстанция приема, че както във въззивното, така и в административнонаказателното производство не са допуснати нарушения на материалния и процесуалния закон, обуславящи отмяна на решението на СРС в обжалваната част и на НП.

По тези съображения и след извършена служебна проверка на решението на районния съд, съгласно изискванията на чл.218, ал.2 АПК, при която не се констатираха основания за отмяната му поради невалидност, недопустимост или несъответствие с материалния закон, извън визираните в касационната жалба, решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

Водим от гореизложеното и на основание чл.221, ал.2 АПК, вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН Административен съд - София-град, XXI касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 11.06.2023 г., постановено по НАХ дело №4385/2023 г. на СРС, НО, 11-и състав, с което е потвърдено НП № 22-4332-011907/29.06.2022 г., издадено от Началника сектор в СДВР, отдел „Пътна полиция“ – СДВР..

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.